

deep dive

Uitgave	Categorie	Onderwerp
35	Akkoordenleer	Chord voicings en akkoorden-samenklank - Deel 11

“Deep Dive” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de GuitarJan.com nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “Deep Dive” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

We gaan er voor de “Deep Dive” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website GuitarJan.com je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

Chord voicings en akkoorden-samenklank - deel 11

In deze “Deep Dive” uitgave kijken we naar de akkoordenstijl en voicings van John Lennon, de stuwende ritmegitarist van de Beatles, met een goed oor voor originele akkoorden. John Lennon behoorde tot de drie ongelooflijk getalenteerde originele *songwriters* van de *Fabulous Four* uit Liverpool. Over het belang van de Beatles voor de hedendaagse popmuziek hoeven we je niets meer uit te leggen. Naast het feit dat John Lennon, George Harrison en Paul McCartney, geweldige muzieknummers konden componeren, waren zij ook alle drie zeer getalenteerde gitaristen. Hun gevarieerde componeer- en speelstijl kun je goed terughoren in hun ongeëvenaard grote muziekcatalogus, en zeer zeker ook in het solowerk van de muzikanten. Het blijft fascinerend zoals John Lennon in het Beatles-tijdperk het gitaarspel benaderde, zowel in de nummers waarin hij de *lead* gitarist en componist was, als in de door Paul McCartney geschreven nummers, waaraan hij zijn steentje bijdroeg.

1

G
x o o o o

Em
o o o o o

D
x x o o

G D G B G
1 5 1 3 1

E B E G B E
1 5 1 3 5 1

D A D F#
1 5 1 3

Voorbeeld 1 hiernaast laat zien dat John Lennon prima open akkoorden kon toepassen en spelen op zijn Gibson J-160^E, hoewel hij capabel is om veel stijlvoller en verfijnd akkoordgebruik in zijn gitaarspel te brengen. We zien hier drie akkoorden die iedere beginner wel kan spelen. Speel het G majeur en E mineur akkoord, gevolgd door twee maten met het D majeur akkoord, zodat je een vier-maten progressie

hebt. Of speel vier maten met G en Em, en dan heen en weer tussen het G en D akkoord, om aan een acht-maten progressie te komen. The Beatles gebruikten niet altijd complexe akkoorden, maar wisten wel hoe ze met eenvoudige akkoorden toch interessante muzikale structuren konden componeren.

2

B/F#
X X
F# B D# F#
5 1 3 5

F#m
X X
F# A C# F#
1 b3 5 1

C#m/G#
X X
4TH
G# C# E G#
5 1 b3 5

E/G#
X X
4TH
G# B E G#
3 5 1 3

A
X X
5TH
A C# E A
1 3 5 1

D/A
X X
5TH
A D F# A
5 1 3 5

F#m/A
X X
5TH
A C# F# A
b3 5 1 b3

B
X X
7TH
B D# F# B
1 3 5 1

Voorbeeld 2 is geïnspireerd op een slagritme deel van een compositie, door John Lennon bedacht en geschreven, maar alle *credits* zijn destijds naar Paul McCartney gegaan. Bij het spelen van de progressie moet je een snel tempo per maat kiezen, speel met een *down, up, down* slagritme, of driemaal een akkoord als je triplets in de progressie wilt introduceren. Dit is geen eenvoudig te spelen progressie en John Lennon was destijds bijzonder trots op deze muzikale frase. We hebben in voorbeeld 2 4-noten akkoorden gebruikt omdat Lennon in een interview eens heeft verteld, dat hij zijn eerste snarenspeel geleerd heeft op een banjo. Als je je concentreert op vier snaren, dan kom je op het einde op mooie inversies (omkeringen) terecht. Je kunt wat spelen met deze progressie door de akkoorden op een andere manier te ordenen, en er verschillende acht-maten frases van te maken.

3

Dm
X X
5TH
D A D F
1 5 1 b3

Dm(maj7)
X X
5TH
D A C# F
1 5 7 b3

F
X X
8TH
F C F A
1 5 1 3

F
X X
5TH
F A C F
1 3 5 1

Toen Rock 'n' Roll in de jaren 50 van de vorige eeuw in opmars was, werd de destijds aanbeden stijl van popmuziek hierdoor echt niet overschaduwd. The Beatles waren gewend aan het luisteren naar mainstream pop, en het beluisteren van akkoorden die deels nog uit het jazz tijdperk kwamen. In voorbeeld 3 zie je een eenvoudige akkoordprogressie die John Lennon voor een refrein heeft gecomponeerd, die in de herhaling een afwijkende *voicing* in het F majeur akkoord heeft. Mineur akkoorden gemengd met majeur septiem akkoorden zijn niet exact de standaard in rock en popmuziek.

4 **F#m7^b5/E**

10TH

E C F# A
^b7 ^b5 1 ^b3

G#m

4TH

C# G# C# E G#
 1 5 1 ^b3 5

E

0 0 0

E B E G# B E
 1 5 1 3 5 1

F#m

F# C# F# A C# F#
 1 5 1 ^b3 5 1

A

5TH

A E A C# E A
 1 5 1 3 5 1

Of het nu het openingsakkoord is van *A Hard Day's Night* of het finale akkoord van *A Day In The Life*, er is altijd wel discussie over wat The Beatles nu precies speelden op verschillende plekken in hun composities. In voorbeeld 4 gebruiken we een Lennon-stijl compositie waarin het openingsakkoord F#m7^b5 met de E baslijn, weinig te maken lijkt te hebben met het stevige slagritme waarmee de akkoorden worden gespeeld in het opvolgende refrein. Wellicht ben je, zeker als je deze progressie een paar keer gespeeld hebt, ook verrast door het feit dat het eindigt op een E. Net zoals in voorbeeld 1 kun je ook hier weer experimenteren door er een 8-maten progressie van te maken.